

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.008 van 29 april 1999
in de zaak A. 77.433/VII-16.409.**

In zake : de n.v. AGRISTO,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

tussenkomen partij :

Lucien CUVELIER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. VAN HEUVEN,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Koning Leopold I-straat 19.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. AGRISTO op 6 februari 1998 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 4 december 1997 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling waarbij de beroepen, aangetekend tegen het besluit van 23 februari 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende het gedeeltelijk verlenen van de vergunning aan de n.v. AGRISTO voor het veranderen door uitbreiding en wijziging van een groentenverwerkend bedrijf, gelegen aan de Waterstraat 19 te Harelbeke (Hulste), gegrond worden verklaard, het beroepen besluit wordt opgeheven en de gevraagde vergunning geweigerd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 mei 1998, op welke datum de zaak voor onbepaalde tijd wordt uitgesteld;

Gelet op de beschikking van 5 maart 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 maart 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten L. OCKIER en P. FLAMEY, die verschijnen voor de verzoekende partij, van Advocaat B. BRONDERS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat D. VAN HEUVEN, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Rechtspleging

Overwegende dat Lucien CUVELIER met een verzoekschrift van 25 maart 1998 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat dit verzoek kan worden ingewilligd;

2. Ontvankelijkheid van de vordering

Overwegende dat de tussenkomende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Gegrondheid van de vordering

3.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden samengevat :

3.2.1.1. Samenvatting van de uiteenzetting in het verzoekschrift

De verzoekende partij dient terug te vallen op de vergunningen die op 20 maart 1986 (basisvergunning) en 6 februari 1992 (waterzuiveringsinstallatie) verleend werden, en die gelden tot 20 maart 2001. Het is haar dus nog toegestaan om verder te produceren met de productiemiddelen die anno 1986 vergund werden.

Ingevolge de technologische evolutie kan geen enkel bedrijf vijftien jaar lang met dezelfde machines produceren, zeker niet in de sector van de verzoekende partij, waar zich belangrijke innovaties voordeden.

Ook marktevoluties nopen tot het aanpassen van het productieapparaat. Op de markt van de diepvriesfrietten is er een belangrijke groei aan aanbod- en vraagzijde. Aan vraagzijde deden zich belangrijke concentraties voor. Dit noopt tot een verhoging van de productiecapaciteit. Om de kostprijzen te kunnen beheersen is er een noodzaak tot schaalvergroting, dit is zelfs een kwestie van overleven of in faling gaan.

Ook de gewijzigde reglementering op het vlak van de kwaliteitscontrole bij voedselproducenten noopt de sector tot een aanpassing van het productieproces.

Verder produceren op basis van de bestaande vergunning zal derhalve noodzakelijk leiden tot een situatie waarbij de verzoekende partij zich uit de markt gewerkt ziet en derhalve de activiteiten op de bewuste locatie zal moeten staken.

Indien de betrokken vestiging -de enige- wordt gesloten, dient de onderneming haar volledige activiteit te staken. Er is geen sprake van overbrenging van de activiteit naar een andere bedrijfszetel of vestiging, want deze is er niet.

De verzoekende partij kan haar activiteiten niet overbrengen naar een andere locatie. Het is bedrijfseconomisch onhaalbaar om een investering van die omvang door te voeren. Bovendien is er in de onmiddellijke omgeving geen enkel bouwrijp industrieterrein.

De eigen aard van de activiteit impliceert eveneens dat een onderbreking van de activiteit, of het niet op punt kunnen houden van een aan de markt aangepast productieniveau, het onmogelijk zou maken het bedrijf te handhaven. In de voedingssector zijn de leveringsvoorwaarden qua termijnen en kwaliteit bijzonder streng, en er wordt gewerkt met overeenkomsten van het lange type. Daardoor is het zeer moeilijk een verloren gegane marktpositie opnieuw in te nemen.

In het arrest nr. 53.798 van 22 juni 1995, handelend over de verzoekende partij in dezelfde omstandigheden, werd aangenomen "dat de verzoekende partijen voldoende aannemelijk maken dat zonder de gevraagde schorsing het risico bestaat dat het bedrijf zal moeten gesloten worden".

Dit oordeel is uiteraard nog steeds geldig, vermits de productiemiddelen die anno 1986 gebruikt werden niets anders doen dan verouderen.

In casu dient zich een weigeringsbeslissing aan, waarbij de Raad reeds overwogen heeft dat het belang van de verzoekende partij bij een vordering tot schorsing in een dergelijke situatie gelegen is in het aanzetten van de overheid tot het heroverwegen van de zaak.

3.2.1.2. De verwerende partij antwoordt onder meer dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de niet-schorsing zou leiden tot haar faillissement, of zelfs maar tot een aannemelijk verlies van cliënteel.

Zij wijst erop dat de verklaring van de verzoekende partij dat zij nog moet produceren met de middelen die oorspronkelijk, in 1986, werden vergund, contrasteren met de verklaring van diezelfde partij dat zij sinds het verkrijgen van de basisvergunning voor meer dan 400 miljoen BEF heeft geïnvesteerd.

3.2.1.3. Ook de tussenkomende partij werpt onder meer op dat de verzoekende partij niet aantoon

dat zij de schorsing van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit nodig heeft om te kunnen overleven.

Zij voert tevens aan dat de verzoekende partij een regularisatievergunning wenst te bekomen.

3.2.2. Bespreking

Overwegende dat de desbetreffende schorsingsvoorwaarde niet is vervuld om de volgende redenen :

3.2.2.1. De verzoekende partij beschikt thans over een vergunning voor haar aardappelverwerkend bedrijf (zij verwerkt aardappelen tot voorgebakken frieten) die geldt tot 20 maart 2001. Die vergunning werd haar verleend op 20 maart 1986 en werd gewijzigd op 6 februari 1992.

De aanvraag die tot het bestreden besluit heeft geleid betreft een uitbreiding met onder meer een aardappelvlokkenlijn en een opslagplaats voor karton.

In het auditoraatsverslag wordt gesteld : "de aanvraag lijkt grotendeels een regularisatieaanvraag". Ook de verwerende en de tussenkomen

de partij wijzen daarop. Deze vaststelling werd door de verzoekende partij ter terechtzitting niet tegengesproken, zodat, bij gebrek aan indicaties die het tegendeel aannemelijk maken, in de huidige stand van het geding wordt

aangenomen dat het wel degelijk grotendeels een regularisatieaanvraag betreft.

3.2.2.2. De verzoekende partij beroept zich op het arrest nr. 53.978 van 22 juni 1995 (zaak A. 59.795) "handelend over verzoekster, in dezelfde omstandigheden".

In dat arrest wordt inderdaad het moeilijk te herstellen ernstig nadeel ten gevolge van de weigering van een soortgelijke vergunningsaanvraag van de verzoekende partij aanvaard.

3.2.2.3. Dit betekent echter niet dat de Raad van State thans niets anders zou kunnen dan opnieuw een op een analoge wijze onderbouwde uiteenzetting ter zake van het nadeel bij te treden.

3.2.2.3.1. Bedoelde uitspraak heeft betrekking op een ander bestreden besluit, dat bovendien beschikt op een andere, weliswaar soortgelijke aanvraag van de verzoekende partij. Zij heeft dan ook geen gezag van gewijsde voor het in deze zaak voorliggend geschil.

3.2.2.3.2. Bovendien dient ook de precedentwaarde van het ingeroepen arrest voor deze zaak te worden gerelativeerd.

Het verzoekschrift in voorliggende zaak werd ingediend bijna drie en een half jaar na het inleiden van de vordering die tot het arrest nr. 53.978 heeft geleid.

Vermits de vraag of aan de desbetreffende schorsingsvoorwaarde is voldaan vooral een feitelijke appreciatie vereist, kan een dergelijk tijdsverloop tot nieuwe inzichten en andere conclusies dienaangaande nopen.

3.2.2.4. De huidige uiteenzetting van de verzoekende partij bevat grotendeels hetzelfde discours als ont-

wikkeld in de zaak die het door haar ingeroepen arrest betreft.

Ook toendertijd werd aangevoerd dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van een soortgelijk weigeringsbesluit tot de ondergang van het bedrijf zou leiden.

Nochtans brengt haar huidige argumentatie geen gegevens aan die kunnen bevestigen dat het niet verkrijgen van de gevraagde vergunning haar toestand aanmerkelijk heeft verslechterd, hoewel zij dit nu proefondervindelijk had kunnen aantonen.

Uiteraard heeft zij gelijk waar zij stelt dat inmiddels de "productiemiddelen die anno 1986 gebruikt werden niets anders doen dan verouderen". Dergelijke evidente vaststelling volstaat echter niet om aan te tonen dat de weigering van de gevraagde uitbreiding haar toestand wezenlijk heeft verslechterd.

3.2.2.5. Wanneer de verzoekende partij uit voormelde vaststelling afleidt dat zij daardoor "meer en meer in de problemen (raakt) in het spanningsveld tussen het legaal produceren en de noodzaak om zich aan de evoluerende productiemiddelen en methodes aan te passen" bevestigt dit veeleer het standpunt van de verwerende en de tussenkomende partij dat zij haar productieapparaat zonder de vereiste vergunningen heeft gewijzigd en uitgebreid, zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, ook in het licht van een heroverweging door de verwerende partij, niet onmiddellijk iets wijzigt aan haar bedrijfseconomische toestand.

3.2.2.6. In het licht van wat voorafgaat overtuigt het betoog van de verzoekende partij er de Raad van State niet van dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen;

3.3. Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Lucien CUVELIER in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negenentwintig april 1900
negenennegentig :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.